

Visca els nuvis i visca les núvies

CARLES CAPDEVILA | Actualitzada el 07/11/2012 00:00

Tenir parella no és obligatori, ni és fàcil, ni sempre acaba sent per sempre, ni tampoc cal. És una opció, un projecte, una aventura. Parteix de l'amor i, a vegades, porta a la voluntat d'oficialitzar la relació, posar-hi papers, elevar-la a la dimensió pública, ritualitzar-la, fer-ne un contracte. Tampoc aquest pas és obligatori, ni garanteix res. Un del privilegis de la meva generació és haver anat vivint en directe el procés de visualització i normalització legal de l'homosexualitat. A poc a poc, però amb l'emoció de notar que als de la meva edat ja els ha estat molt més fàcil i natural que als de l'edat del meu pare. És un procés en construcció, sovint amenaçat per lleis, en què a vegades sembla que cada dues passes endavant algú vol que se'n faci una enrere, no fos cas. Però és un procés imparabile, com ho són tots els de llibertat. Perquè cada passa endavant fa quedar més en ridícul, més en evidència, repressions passades i els que les promocionen. Visca l'aparició de les noves famílies, que de fet són famílies, igual que les noves tecnologies són tecnologies. I visca el dia que deixin de ser noves per a tothom, que ja s'hagin instal·lat entre les opcions per intentar ser feliç. Quan només hi ha un model de família imperant és fàcil etiquetar i assenyalar qualsevol altra opció. Quan n'hi ha tantes com ara, t'adones que l'única cosa important, l'únic fet decisiu, l'únic que compta, és que s'estimin, es respectin. Que se'n surtin. Sé que a la generació dels meus fills aquest article ja se'ls farà incomprendible, per obvi. A mi també se m'hi està fent, i alhora sento la necessitat de repetir obvietats com aquesta amb persistència, amb paciència, mentre hi hagi algú que, discutint-les, intenti privar els altres del dret a decidir amb qui viuen, de qui se separen o amb qui es casen.

Tots els articles de:
Carles Capdevila

 [Follow @CarlesCapde](#)